

Forslag til folketingsbeslutning

om genindførelse af den automatiske dyrtidsregulering.

Fremsat den 18. oktober 1977 af *Kurt Hansen* (VS),
Ole Henriksen (SF) og *Jørgen Jensen* (DKP).

Folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte forslag til lov om ophævelse af lov nr. 230 af 2. juni 1977 om midlertidig indbetaling fra staten til Arbejdsmarkedets

Tillægspension af visse dyrtidsportioner, således at alle virkninger af nævnte lov fra dens ikrafttræden neutraliseres.

Bemærkninger til forslaget.

Forslaget tager sigte på genindførelse af den automatiske dyrtidsregulering, som er af afgørende betydning for lønmodtagernes, specielt de lavtlønnedes, mulighed for at bevare reallønnen, og som gennem lovindgrebet om midlertidig statslig betaling af „overskydende“ dyrtidsportioner til ATP-fonden er under hurtig nedbrydning.

Den automatiske dyrtidsregulering er *ikke* ansvarlig for inflationen. Den giver kun dækning for allerede stedfundne prisstigninger, det sker med betydelig forsinkelse og endda kun delvis. I gennemsnit er dækningen kun knap 60 pct. for tjene-stemænd og godt 60 pct. for LO-arbejdere.

Indgrebet mod dyrtidsreguleringen er ganske enkelt en påtvunget milliardforæring til arbejdsgiverne, betalt af arbejderne og andre ansatte. Dyrtidsrøveriet er et angreb på reallønnen. Det rammer i særlig grad de lavtlønnede, *både* fordi det faste ørebeløb og den mindre marginalskatteprocent giver en dyrtidsportion forholdsvis større vægt på en lille løn, og fordi de lavtlønnede har sværest ved at forsvare deres realløn gennem længslidning. Gennem nedskæringen af reallønnen er dyrtidsrøveriet desuden medvirkende til at forøge arbejdsløsheden.

Løsheden særlige ordning, hvorefter dyrtidsportionerne midlertidigt skal betales af staten til ATP, gør kun ondt værre:

Det er de samme lønmodtagere, der netop er blevet frarøvet deres dyrtidsportioner, som nu i deres egenskab af skatteydere tvinges til at betale de portioner, de ikke har fået, ind til ATP til en uvis fremtid. Helt konkret foregår det på den måde, at „statens“ forpligtelser over for ATP øges med adskillige milliarder — herved forøges det i forvejen dundrende kasseunderskud — denne forøgelse af kasseunderskuddet danner baggrund for den finanspolitiske stramning (afgiftsforhøjelser m. v.) — summa summarum: de lønmodtagere, som bliver snydt for dyrtidsportionerne, kommer *oven i købet* til at betale ekstraafgifter for, at „staten“ kan blive i stand til at lægge de dyrtidsportioner, de er blevet snydt for, over i ATP.

Angrebet på den automatiske dyrtidsregulering er uden sammenligning det alvorligste angreb på arbejderklassen, der længe er set. Røveriet af én portion, som skulle have været udbetalt pr. 1. september i år, og ekstraafgifter til staten, for at den kan indbetale portionen til ATP, er kun første led i dette angreb. Alt tyder på, at der vil blive tale om yderligere dyrtidsrøveri pr. 1. marts 1978, 1. september 1978 og 1. marts 1979. Hver røvet portion betyder 1.200 kr. mindre i løn på årsbasis for en fuldtidsarbejdende lønmodtager. Ved overenskomstperiodens afslutning må disse portioner anses for definitivt tabt.

Det er på denne baggrund, at VS, SF og DKP bl. a. med dette forslag vil rette søgelyset mod dyrtidsrøveriet for at understrege den helt centrale placering, kampen for automatisk dyrtidsregulering har netop nu.

Virkningen på beskæftigelsen.

Den købekraftsbevarelse, som følger af en normal udbetaling af dyrtidsportionerne, vil sammen med det reducerede behov for finanspolitisk stramning medføre en forøgelse af beskæftigelsen på 10-30.000 helårsbeskæftigede, kulminerende i 1978-79, hvor virkningerne for kasseunderskuddet er størst.

Denne positive beskæftigelseseffekt skal i princippet modregnes med en negativ effekt affødt af det højere lønniveau. Denne effekt er imidlertid højst tvivlsom. Forslagsstillerne finder ikke, at der er solid baggrund for at anslå nogen sådan

effekt, hverken på kort eller langt sigt. Alt i alt må forslaget således skønnes i sig selv at medføre en varig merbeskæftigelse, begrundet i større købekraft, på 10-15.000 helårsbeskæftigede.

Afsluttende bemærkninger.

Hensynet til beskæftigelsen såvel som hensynet til statens kasseunderskud taler klart for, at lovindgrebet om nedbrydning af den automatiske dyrtidsregulering og indefrysning af dyrtidsportioner i ATP ophæves, og at forfaldne dyrtidsportioner på normal vis udredes af arbejdsgiverne direkte til lønmodtagerne.

En fastholdelse af indgrebet mod dyrtidsreguleringen vil være en klar tilkendegivelse af, at man insisterer på milliardtilskud til kapitalen i fuld bevidsthed om, at de forværrer både kasseunderskuddet og arbejdsløsheden.